

jiná opatření nabyvatele s věcí, třebaže jsou mu fakticky možnými, smluvně a právně vyhražena svěřiteli, jež má proti pachateli nejen obligační nárok na splnění příkazu, nýbrž i věcný nárok k svěřené věci, která zůstane i v rukou nabyvatele věci tomuto cizí. Nabyvatel věci, zneužívá-li skutečné moci nad věcí k takovému opatření s ní, jaké mu právně nepřísluší, drží-li věc s vyloučením svěřitele trvale pro sebe, věc za sebou zadržuje, nebo nakládá-li s věcí jiným způsobem, k němuž jest oprávněn toliko majitel, věc si přivlastňuje. Zpronevěra není pravidelně ani vyloučena tím, že lze odčinití újmu svěřitelovu použitím jiných věcí, třebaš rovnocenných i stejnorodých. Výjimkou bude jen případ, když pachatel má rovnocenné a stejnorodé věci po ruce již v době svémocného nakládání s věcí svěřenou, takže jest kdykoliv s to, by dodatečně příkazu vyhověl a majiteli ihned na jeho žádost vydal věc rovnocennou a stejnorodou. Avšak nezbytným předpokladem zpronevěry ve smyslu §u 183 tr. zák. jest vědomí pachatele, že svým jednáním nakládá neoprávněně s věcí proti vůli majitele a že takto zasahuje do právní sféry majitele v úmyslu, by si věc přivlastnil, pokud se týče, by si ji zadržel, a by tento jeho jednáním utvořený nový stav zůstal trvalým. V těchto směrech neobsahuje napadený rozsudek dostatečného zjištění. Nalézací soud nezabývá se vůbec obhajobou obžalovaného, podle níž otec jeho měl věc s firmou Rudolf K. »urovnati«, nepraví ani, zda této obhajobě věří, nezjišťuje, zda obžalovaný část poštovních známek prodal a jakou, a zda zbytek — v jaké výši — odevzdal skutečně otci za účelem, by věc s firmou Rudolf K. »urovnal« a zda to znamená, by zbytek poštovních známek této firmě vrátil a výtěžek za prodanou část odevzdal. Nalézací soud nezabýval se dále ani tím, co otec obžalovaného jako svědek potvrdil, totiž že věc se má tak, jak obžalovaný tvrdí, ačkoliv toho bylo nezbytně třeba, jak ohledně posouzení otázky, zda jedná se o zločin nebo po případě o přestupek zpronevěry ohledně výtěžku za prodanou část známek a zejména, zda jest podstata zpronevěry prokázána i po subjektivní stránce. Rozsudek praví sice, že obžalovaný podle celého svého postupu »z počátku již smýšlel na zpronevěru«, než to, co soud jako odůvodnění připojuje, doličuje jen, že obžalovaný nevyhověl své povinnosti ze smlouvy, že se sám konečně o věc nestaral a že dluhu dosud nezaplátil. Soud nerozlišuje náležitě mezi soukromoprávním ručením ze smlouvy a mezi trestným zaviněním ve smyslu §u 183 tr. zák. Pro zmíněné vady je proto rozsudek stížen vadností ve smyslu čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř.

Čís. 2046.

Nedostavil-li se soukromý obžalobce k odročenému hlavnímu přeličení proto, že soudce nesprávně vyhlásil v odročovacím usnesení hodinu nového přeličení, nelze použití §u 46 tr. ř.

(Rozh. ze dne 24. července 1925, Zm I 520/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním ličení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Usnesením krajského jako odvolacího soudu v Litoměřicích ze dne 28. února 1925, pokud jím zamítnuta byla stížnost soukromé obžalobkyně do usnesení ze dne 2. října 1924, kterým řízení podle Šu 46 tr. ř. bylo zastaveno, porušen byl zákon v ustanovení §§ů 221, 451 tr. ř.

D ů v o d y:

K soukromé obžalobě Hermíny H-ové proti Karlu K-ovi pro přestupek proti bezpečnosti cti konáno hlavní líčení u okresního soudu v Teplicích-Šanově dne 19. srpna 1924, jež bylo podle protokolárního záznamu za příčinou předvolání dalších svědků na den 2. října 1924 o 1/2 11. hod. odročeno, což strany vzaly na vědomí. Ježto se strany v řečené době ustanoveného dne k hlavnímu líčení nedostavily bylo řízení usnesením ze dne 2. října 1924 podle Šu 46 tr. ř. zastaveno. Proti tomuto usnesení podala soukromá obžalobkyně Hermína H-ová stížnost, tvrdíc, že hlavní líčení bylo odročeno na 2. října 1924 o 1/2 12. hod., což si prý strany i soudce ve svém zápisníku poznamenali. Okresní soud v Teplicích-Šanově, uznávaje správnost tohoto tvrzení, zrušil usnesením ze dne 7. listopadu 1924 usnesení ze dne 2. října 1924 a nařídil nové hlavní přeličení na den 2. prosince 1924 na 1/2 12. hod. Proti tomuto usnesení podal obžalovaný Karel K. dne 21. listopadu 1924 stížnost. Krajský jako odvolací soud v Litoměřicích usnesením ze dne 28. února 1925 stížnost soukromé obžalobkyně zamítl a vyhověl stížnosti obžalovaného, zrušiv usnesení ze dne 7. listopadu 1924, ježto okresní soud nebyl oprávněn, by o stížnosti soukromé obžalobkyně rozhodoval a své usnesení ze dne 2. října 1924 zrušoval.

Usnesení krajského jako odvolacího soudu ze dne 28. února 1925, pokud jím zamítnuta byla stížnost soukromé obžalobkyně do usnesení ze dne 2. října 1924, kterým bylo řízení podle Šu 46 tr. ř. zastaveno, neodpovídá zákonu, neboť zprávou okresního soudu v Teplicích-Šanově ze dne 5. ledna 1925 bylo zjištěno, že hlavní přeličení bylo skutečně nařazeno na den 2. října 1924 o 1/2 12. hod. dop. a nikoliv o 1/2 11. hod., takže, bylo-li přikročeno přes to k jednání před touto dobou bez vyrozumění soukromé obžalobkyně, nelze o tom mluvit, že o tomto jednání byla ve smyslu §§ů 221, 451 tr. ř. vůbec vyrozuměna. Nebylo tu tedy podmínek, za kterých by dojití mohlo k uplatnění právní domněnky Šu 46 tr. ř. Stížnosti soukromé obžalobkyně do zastavovacího usnesení okresního soudu mělo tudíž krajským jako odvolacím soudem býti vyhověno. Stejně nalezl Nejvyšší soud již opětovně, viz zejména rozhodnutí Sb. n. s. č. 900.

Čís. 2047.

Povinnost strany k náhradě útrat vztahuje se na »všechny útraty obhajování a zastupování«, tudíž i na útraty, jež bylo třeba vynaložiti, by tato povinnost byla určena (§Šy 381 čís. 4, 389, 393 odstavec třetí tr. ř.).

(Rozh. ze dne 24. července 1925, Zm I 531/25.)